

Det skal påpeges, at det forhold, at pædofile fortsat har (lovlig) adgang til børnepornografi, først og fremmest fordi de selv besidder det i store mængder, ikke på nogen måde kan anses for betænkeligt. Som jeg allerede har redegjort for i min udtalelse til Straffelovrådet i 1979, tyder intet på, at børnepornografi inspirerer til sædelighedsforbrydelser mod børn. Tværtimod må det betragtes som i høj grad sandsynliggjort, at brug af børnepornografi kan fungere som en erstatning for et ønsket seksuelt forhold til børn og således medvirke til at forebygge seksuelle overgreb mod børn.

I forhold til seksualkriminalitet mod børn skal en strafskærpelse således vurderes ud fra (1) dens mulige virkninger på risikoen for, at børn udsættes for det seksuelle misbrug, der finder sted i forbindelse med optagelsen af pornografiske billeder. Og (2) dens mulige virkninger på pædofiles adgang til pornografi og dermed deres mulighed for erstatningstilfredsstillelse af deres seksuelle trang.

Hvad (1) angår, skal det først og fremmest påpeges, at som situationen er i øjeblikket – og må formodes at forblive en rum tid – vil en strafskærpelse hverken gøre fra eller til, eftersom forbudet er yderst effektivt med den nuværende strafferamme. Der er med andre ord ikke brug for at afskrække distributører og forhandlere yderligere for dermed at svække incitamentet til at producere børnepornografi.

Tilsvarende gælder det for (2), at eftersom de pædofile forbrugere af børnepornografi ikke i nogen signifikant grad er beroende på ulovlig kommerciel fremstilling og forhandling af den slags materiale, vil en strafskærpelse i sig selv ikke ændre ved dette forhold. Dog bør det påpeges, at en strafskærpelse psykologisk vil medvirke til yderligere at styrke den almindelige afstandtagen fra børnepornografi og dermed yderligere nedsætte de pædofile i egen og andres agtelse. Det vil ikke gøre tilværelsen lettere for denne i forvejen ildstedte seksuelle minoritet og vil næppe medføre væsentlige ændringer i deres (lovlige) brug af børnepornografi til erstatningstilfredsstillelse.

Hvorledes udviklingen vil blive på længere sigt, er selvsagt vanskeligt at spå om. Man må dog formode, at der stadig rekrutteres nye pædofile (nypuritanske tendenser i tiden medvirker formentlig hertil), ligesom eksisterende børnepornoblade ældes og slides op. Det kan

derfor ikke udelukkes, at der vil ske en langsom øgning af efterspørgslen efter børnepornografi. Denne efterspørgsel vil formentlig fortsat være så beskeden, at de eksisterende lovlige pornografiproducenter næppe vil lade sig friste til at påbegynde en ulovlig produktion (på basis af allerede eksisterende materiale eller materiale indkøbt hos »ukendte personer«, således som tilfældet var i perioden 1971–79), uanset om straffen herfor kun er bøde eller tillige hæfte/fængsel. Efterspørgslen må snarere forventes at blive imødekommet af personer med en direkte tilknytning til forbrugerne, herunder personer, der selv er interesseret i børnepornografi og muligvis tillige på forhånd forbruger sig mod børn. Sådanne personer vil i givet fald næppe lade sig afskrække af en skærpet straftrussel, for de regner ikke med at blive opdaget (jf. at selv drakoniske straffe for narkokriminalitet ikke synes at afskrække narkoforhandlere).

Hertil kommer, at det muligvis vil være uklogt at skærpe straffen for forseelser, der ikke indebærer mere end reproduktion/distribution af og handel med allerede eksisterende børnepornografi. Hvis straffen herfor i for høj grad nærmer sig straffen for selve optagelserne – hvilket vil være tilfældet, hvis der blot er tale om blufærdighedskrænkelser i forbindelse med disse optagelser – vil en producent ikke være motiveret til at nøjes med at reproducere allerede eksisterende materiale, men lettere blive fristet til selv at lave nye optagelser med børn.

Dog skal det på ny betones, at disse sidstnævnte overvejelser vedrører en mulig udvikling på et senere tidspunkt. For øjeblikket synes en strafforhøjelse med henblik på at beskytte børn mod seksuelt misbrug ubegrundet alene af den årsag, at den nuværende lov i så henseende fungerer helt tilfredsstillende.

En udvidet strafferamme for § 235 på nuværende tidspunkt vil derfor kun med rimelighed kunne begrundes i ønsket om at markere en øget afstandtagen fra denne forbrudelsestype. På baggrund af, at børnepornografi har eksisteret særdeles lettilgængeligt og stort set uanfægtet i hele perioden 1971–79, og at det i 1980 vedtagne forbud derefter indtil dato har fungeret helt tilfredsstillende, kan det forekomme påfaldende, at der netop nu skal markeres en sådan øget afstandtagen. Af den danske befolkning såvel som af udlandet vil en strafskærpelse for børnepornografi næppe kunne undgå at blive